

fastholde et tidligere Standpunkt lige over for den Opfattelse, som Kommissionen var kommen til, tilmed da nogle af de Punkter, hvorom Mindretallets Forslag drejer sig, ere blevne overvejede i Kommissionen fra det upartiske Synspunkt at give baade Arbejdsgivere og Arbejdere, hvad Ret er, og at dele ligelig mellem dem, et Synspunkt og Standpunkt, som selvfølgelig altid for Lovgivningsmagten maa være det levende, derimod ikke det at stille sig ensidig paa enten den ene eller den anden af Parternes Interessers Side.

Jeg skal hermed paa Justitsministerens Begne tillade mig at anbefale Tinget at vedtage de af det samlede Udvalg stillede Ændringsforslag, men derimod ikke de af et Mindretal stillede Ændringsforslag.

Det. Hansen: Den ærede Ordfører opstillede som det ene Alternativ at føre Lovven igennem med den Skyndsomhed, hvormed den nu føres igennem, og som det andet Alternativ at fortabe sig i uendelige Debatter og Drøftelser, saaledes at man ingen Vej kom. Ja, men derimellem staar Valget ikke. Thi man kan gaa en fornuftig Mellemvej og behandle denne Lov, saaledes som man behandler andre Love, saaledes at man uden at fortabe sig i Enkeltheder dog giver den en Behandling, som man mener at kunne forsvare, maa jeg bemærke, og naar Lovforslaget først er forelagt i Landstinget, har dette Ting Krav paa at gennemgaa det nøjere, saa at af den Grund kunde vi have givet os en lille Smule mere Tid. Jeg vil maasse lige saa meget som det ærede Medlem og den højtærede Minister ønske, at Lovven maa kunne komme ud her i samme Aar som i Sverige og som den forhaabentlig ogsaa vil udfomme i Norge, men jeg har blot villet sige, at der har ikke været Tid for mig til at gaa denne Lov igennem. Det Hensyn, som Ministeren fremhævede, at vi skulde undlade at gaa Lovven nogenlunde igennem af Taknemmelighed mod de Mænd, der havde arbejdet i Kommissionen, har derimod ikke bevæget mig. Det er overmaade dygtige og fortræffelige Mænd, men de kunne tage fejl paa enkelte Punkter; deres Anskuelser kunne være andre end Tingets Anskuelser, og at vi af Taknemmelighed for de Mænd, der ganske vist have ofret et stort Arbejde, skulde vedtage Bestemmelser, vi ikke synes ere rigtige, kan jeg ikke billige. — I øvrigt vil jeg blot med Hensyn til et Par Ændringsforslag, jeg omtalte før, gøre et Par Bemærkninger, fordi det forekom mig, at den ærede Ordfører misforstod mig noget, og jeg ønsker, da han var saa velvillig at love, at mine Udtalelser skulde

blive tagne under Overvejelse, at det maatte staa klart, hvad det er, jeg mener. Jeg har ikke med Hensyn til § 26 ment, at den Ændring, jeg haabede, det ærede Udvalg vilde kunne indføre, skulde gaa ud paa en Forpligtelse for Lovgivningsmagten til at give en Lov, der tager fat paa den Ting. Jeg fremhævede, at man skulde reservere sig Retten. Naar vi vedtage § 26, maa det ikke ske paa den Maade, at derved en sliq Ret udelukkes. Der maa tages en Reservation, som passende kunde udtrykkes paa den Maade: Indtil en Lov er given om denne Materie, eller noget lignende, skal osv. — Hvad angaar § 87 altsaa Spørgsmaalet, om en Besigtigelse kan staves til Beje under andre Vilkaar end dem, som Lovforslaget har stillet for Mandskabet, bemærkede den ærede Ordfører, at noget saa vigtigt som en Besigtigelse, der vilde medføre Stansning af Skibsfarten, som atter kunde have store Tab til Følge for Nederierne, ikke burde kunne dekretes, uden der var nogen, der bar Ansvar. Jeg maa dertil sige, at naar det er en Autoritet, saaledes som jeg fremhævede, Politimesteren eller Konsulen, der træffer Bestemmelsen om, at der skal finde en Besigtigelse Sted, bærer den jo Ansvar. At det ikke er et Ansvar ligefrem gaaende ud paa, at betale Erstatning, hvis det viser sig, at Besigtigelsen ikke har været nødvendig, med andre Ord, at Skibet er sødygtigt, er jo en anden Sag, men det gælder i hundrede og hundrede Tilfælde. Hvor en Autoritet skal træffe en Bestemmelse paa sit Ansvar, er det naturligtvis ikke Meningen, at der indtræder Ansvar i Kroner og Øre eller endogsaa Mulkt for vedkommende Autoritet, fordi det bagefter viser sig, at den Fare, man frygtede, ikke er til Stede. Altsaa, i saa Henseende er Forholdet ikke anderledes her; Mandskabet kan i al Bestedenhed henvende sig til Konsulen eller Politimesteren og sige: Vi frygte for, at Skibet ikke er sødygtigt og ønske det meget gerne besigtiget, og saa talder Konsulen Folkene op til sig, saa drøfte de Sagen, og saa siger Konsulen: Allerede efter hvad der foreligger, anser jeg en Besigtigelse for onstelig, og saa finder den Sted. Den medfører ikke Ansvar for den Stansning af Skibet, der finder Sted, men det er en naturlig og ligefrem Regel, som jeg synes er langt at foretrække for Lovens Bestemmelse, at kun Flertallet kan forlange Besigtigelsen, og at det saa ogsaa kommer til at bære alle Følgerne deraf, hvilket vel i Reglen vil have til Følge, at Mandskabet ikke tør — hverken Flertallet eller det samlede Mandskab — begære Besigtigelse, fordi det er bange for, at det bagefter skal vise sig, at der ikke var no-